

Tu prileze, nekoliko plašna, moja sestra v sobo. Takój jo vzamem v naročje ter jej vesel zrem v polni, prijetni obrazek.

„A kje je naš Turin, Jelica?“ poprašam jo.

„Turin je jajca kradel. Videla sem ga, kakó jih je v gobcu nosil. Pa ga je enkrat Trpin saboj vzel pa puško na rami. Gre na lov, smo dejali ter šli za njim skrivši se, ker nam ni pustil iti ž njim. Ondu pri gonjah smo se skrili za skalo, ondu pri tistem orehu, pa smo pokukávali. Pes je sedel in Trpina gledal; a Trpin je puško oprl tako-le ob ramo ter poménil. Pokadilo se je in reklo — pok! in pes se je zvrnil na tla.“

„Ali ti je bilo kaj žal za našega pridnega Turina?“

„To se zná. Tinče mu je kruha ponujal, ker ni vedel, da je uže mrtev. Potem ga je nesel Trpin v jarek in ga je v tisto brezdno vrgel. Tretji dan smó šli gledat, a ni ga bilo več ondu. Pavle je dejal, da so ga lisice snéde.“

Jos. Gradčian.

Samokres iz úsnija.

Imovit ter prebrisan kmet potuje iz mesta, kamor je bil šel po opravih peš domov. Brez orožja je, da-si nosi s seboj precejšno vsoto denarjev. Pod Klančnikovo krčmo zapazi, da nekaj pošuméva po grmovji, ki raste na obeh krajih ceste. Razločiti na prvi pogled ne more ničesa, kajti bila je uže noč in mesec se je potikal najraje za oblaki.

Tu se pretegne oblak in mesec posijé. Zdajci ugleda ljudi, ki se mu bližajo s kóli v roci. Tudi klic čuje: „Padímo nanj ter mu vzemimo, kar ima denarjev!“ V prvem trenotku prešine kmeta strah po vseh udih; a naglo si zopet zbere misli. V mestu je namreč kupil úsnija hlapcu za urbase. To úsnije potegne iz notranjega žepa pri suknji in ga naméri proti tolovajem, kakor da bi hotel streljati, češ, le zvijača me utegne rešiti.

„Kdor se mi približa, tega takój ustrelim,“ preti kmet pogumno.

Úsnije, lepo zvito in prevezano s širokim jermencem v petljo, lahko je premotilo lopove, da so res ménili, ka ima kmet samokres (pištolo). „Poglédite,“ pravi neki strahopetnež svoje nepoštenj družbi, „kako pritiska na petelina; vsak čas ustrelí.“ Oni jermen, s katerim je bilo úsnije zvezano in na katerega je kmet tiščal s prstom, bil je pri mrklem mesečnem svitu videti kakor petelin na samokresu.

„Če le dedec ustrelí,“ reče potihoma drug lopov. „kar gotovo storí, ako ga napademo, lahko kdo izmed nas mrtev ostane. In če naposled tudi dedca ubijemo, ne dobimo pri njem morda niti toliko, da se dobro napijemo. Pustimo ga toraj rajše v miru!“

Temu nasvétu se udá večina. Zdaj stopi najmodrejši iz tolovajske družbe na cesto in pravi: „Ti ljudje so malo pijani, pa vas bi radi ustrašili. Idimo malo v ono-lé krčmo!“

Naredivši dvajset stopinj ali kaj, zasédli so uže prostore v krčmi. Zopet jame óni lopovski modrec dobrovoljno nasmehavati se našemu kmetu ter mu lisičje zvito reče: „Ti ljudje so bili nekoliko pijani in so vas hoteli na vso silo spraviti v strah. Vi ste se gotovo bali, kaj nè? A vse je bilo le neumna